

ный домъ е бѣлый чадъръ, распнатъ между сѣнчасты-тѣ гжсты дървета.

До подножю-то на тажъ высокж равнинж ся простира поляна, коя Дунавъ рѣка пресича на четири ржкава и прави три дълговаты сръдорѣци. Тья съ водж и съ върбы обыколены мѣста, ако и природа-та да ты е раздѣлила, нъ сега челоуѣческый умъ чудесно ты е съединиль. Широка дължкъ мостъ, поддържанъ отъ рѣдомъ съ вързаны ладии, скачва тыя малкы островы единъ за другъ. Всяко отъ тыя островче-та, кое прѣди малко было пусто, сега съставлява единъ малжкъ градець, обграденъ съ естественнж крѣпность и посянъ съ разны трѣвицы, размѣсены съ трѣстолига за пазено нарочно за прехранваніе на пашовскы конне, нъ сега сѣкыму е волно. Въ сръдж-тж подъ бѣлы шатъръ, угрыженый Рускый войнъ намира растушкж; помежду тая хубость часто той, съгласно съ другары-тѣ си, разнася тихъ, нъ тжжень гласъ по тажъ малкж градинкж, коя става още по-пріятна и неволно кара руснака отъ все сърдце тукъ да выкне :

— Схъ, братъ, ужъ подлинно; здѣсь всѣмъ — житъе-бытье! недаромъ Великій князь нашъ Святославъ, изъ Руси-матушки, свою столицу въ этогъ край перенести хотѣлъ.

— Да недаромъ и мы теперь проливаемъ кровь... притури другъ войнъ.